

A zene gazdagabbá teszi az életet

A Takáts Tamás Blues Band olyan muzsikát játszik, ami fölpezsdít, táncba hív, fölvidítja a lelket. Dalszövegei frappánsak, ironikusak, néha filozofikusak-elcsöndesedők, sok mindenről szólnak, a *Világvége bluestől* a *Rolling Stones*-ig, vonatok zakatolásától vérbeli rock'n'roll életérzésig, arról, hogy „ránk nevet a végtelen”, és „száll, repül a szélben sok régi szenvedély”, hiszen „az élet nagy kaland”. Vagyis: „Szeress ma még!”.

Takáts Tamás blues-zenekara mintegy harminc esztendővel ezelőtt koncertezett Nagyváradon. Ennyi év után végre újból meghívást kaptak a Körösparti városba: április 22-én a Moszkva Kávézóban muzsikáltak. Csudajó hangulatot teremtettek régi és újabb dalikkal. Ráadás is volt, méghozzá nem is egy. Végül stílusosan a *Búcsúdallal* köszöntek el a lelkes, jókedvű (ilyen zenék után mi más?) közönségtől. Takáts Tamás és együttese megadta a módját, nem akármilyen bluesbuli volt. A blues- és rockénekes, zenész Takáts Tamás a koncert előtt adott interjút lapunknak.

– Jó rég, a kilencvenes évek legelején léptetek itt föl. A sportcsarnokban volt egy bluesest. Deák Bill Gyula és mások mellett koncerteztél a zenekaroddal, akkor még Dirty Blues Bandként. Mi okból telt el ennyi sok idő a két váradi koncerted között?

– Egyszerűen nem kaptunk meghívást. Így alakult. Az előbb mesélték

nekem néhányan az akkori közönségből, hogy jó bulit csináltunk. Aztán azóta sem jöttünk. Valamiért nem kerestek minket. Székelyudvarhelyen, Sepsiszentgyörgyön például rendszeresen játszunk, minden évben megyünk. Itt meg mostohagyereknek voltunk, de reméljük, most majd átszakad ez a gát. Szeretnék még visszajönni Nagyváradra...

– Milyen elgondolás alapján állítottátok össze mostani váradi koncertetek repertoárját?

– Az volt a koncepció, hogy minden korszakból játszunk, merthogy rég nem voltunk itt. Az újabb lemezekből

is, a régebbiekből is válogattunk. Arra törekedtünk, hogy minél átfogóbb műsor legyen. A legutóbbi, *Úton* című lemezünk is már ötéves. Arról is került néhány dal a repertoárba.

– *A címet mi inspirálta? A zenész vándorélet? Netán Jack Kerouac kult-regénye?*

– Előtte jelent meg az *Ébredj fel* című lemezünk. És ha már felébredtünk, akkor útra keltünk. Nem tudom még, mi lesz a címe a következő albumunknak, de nem *Végállomás* lesz, az biztos. Legalábbis remélem...

– *Mikorra várható az új blueslemez?*

– Idén elkezdünk dolgozni az új lemezanyagon. Volt pozitív hozadék is a Covid-járványnak. Megállt egy időre az az örületes turnézás, és csináltunk egy lemezt a Karthagóval, a *Máté Péter in Rock* címűt. Aztán ott a régi-új formáció, az East, amely átalakult, most iLand néven fut, mert a névadó Móczán Péter már nem zenél az együttesben. Szóval az iLanndal is megjelent egy új lemez, és eljött az ideje, hogy a blues banddel is létrehozunk valami újat.

– *Említetted a járvány pozitív hozadékát. A karanténos időszak, a bezárt-ság miként érintett téged művészként?*

– Ideje volt kicsit megpihenni, mert rettenetes mennyiségű turnézásaink voltak. Hál' istennek én szeretek játszani. Valamit tudhatott előre a Jóisten, mert a koronavírus-járvány előtt két hónappal tartottunk egy teltházas bulit a Sportaréna-ban a Karthagóval, és ez adott annyi anyagi biztonságot, hogy egy évig nem kellett azon aggódni, mit fogok enni adni a gyermekeimnek. Meg a kormány is nyújtott némi segítséget: egy kis pénzhez juttatta a zenekarokat a garázskoncertek révén.

– *Fölelevenítenéd azt az emléket, amikor a Rolling Stones előzenekaraként játszottatok 1995-ben?*

– Ó, izgalmas napok voltak! Gary Moore játszott volna előttük, de valami baja volt éppen, és nem tudott Budapestre jönni. Így aztán kellett egy helyi előzenekar. És persze nagy tolongás lett, nem árulom el, mely magyar zenekarok szálltak ringbe, de volt sorban állás, nyilván többen szerettek volna a Stones előtt játszani. Nos, nem biztos, hogy épp Mick Jagger vagy Keith Richards hallgatta meg a lemezeinket, mindenesetre levél érkezett a Rolling Stones-tól, miszerint a Takáts Tamás Blues Band tetszik nekik nagyon. Még kaptak egy levelet a lemezgyártól, hogy nem ez a banda a legnépszerűbb Magyarországon, mire az volt a válaszuk, hogy ez őket nem érdekli, nekik ez tetszik. Így aztán mi voltunk az előzenekar. Harminc percet játszottunk a hatalmas színpadon. Ez a *Voodoo Lounge* turné volt. Két hatalmas híd volt oldalt, fölszaladtam az egyikre, és majd' kiköptem a tudómet. Le a kalappal Mick Jagger előtt, aki húsz évvel idősebb nálam, az általa nyújtott produkcióért. Órákig tudnék mesélni. Óriási élmény volt.

– *Sikerült szót váltani a Rolling Stones zenészeivel?*

– Nem beszélgettünk velük. Biztosan ismerték Paksi Endre örökbecsű mondatát, miszerint: „A várakozás teszi részegge a zenészt.” Koncert után nem töltöttek egyetlen percet sem a Népstadionban. Amikor kihunytak a fények, megérkezett a mikrobuszuk a stadion elé, fellépőruhában lejöttek a színpadról, és azonnal húztak el.

– *Játszottál egy darabig John Lennon-emlékzenekarban is...*

– Kinőtte magát a John Lennon tribute zenekar, és már nem létezik ezen a néven. Hoffmann Gyuri volt az alapítója a formációnak. Jó néhány éve Black Birds néven játszanak Beatles-dalokat. Néha meghívják egy-egy nagyobb fellépésre, és Máté fiamat is bevettem a buliba, mert például a *Baby's in Black* végig kétszólamú dal, és marha jól nyomjuk. Nagyon szeretem a többszólamú dalokat, csak ritkán van hozzá partner.

– *Gondolom, az kiváltképp különlegesen nagy élmény, hogy a fiaddal énekelsz egy színpadon, közös produkcióban.*

– Igen, az óriási fling! Már csak azért is, mert nagyon sokáig elzárkóztam ettől a fiam. És én helyeseltem ezt, mert magam is mindig szánakozva nézem, amikor sztárok fellépnek a kisgyermekükkel, és az ötéves lurkó izzad mellette a színpadon amolyan „semmi közöm ehhez”-arccal. No, én nem szeretem az ilyesmit. Nem kényszerítettem effélére a gyerekeimet, és ők is

azt akarták, hogy ha valamire viszik az életben, akkor azt önmaguktól érzék el, nem azért, hogy kicsoda-micsoda az ő apjuk. Úgyis meg-megkapják, hogy jaj, olyan helyes vagy, mint az apád, de hát ez már csak evvel jár. Hál' istennek mindketten csakugyan helyes fiúk.

– *Mindkét fiad zenél, ugye?*

– Igen, mindketten, de nem ez a fő „csapás”. Az egyik fiam színművész, Gór Nagy Máriánál végzett. A másik fiam pedig a Pázmányon végzett bölcsészkaron. Mondtam is neki, hogy éhen hal, ha jambusokat írogat éjjelente valami padlásszobában. Mindehhez egyébként elvégzett egy szakkollégiumot forgatókönyvírás szakon. Filmekhez tud szakavatottan forgatókönyveket írni. Dolgozik is az etyeki filmgyárban. Mindeközben dalszövegeket ír magának, elő is adja a dalokat. Zenélni tehát mindketten szeretnek. A zenélés életforma, szerelem. Úgy látszik, megfertőztem őket kiskorukban a zeneszeretettel.

– Akár *ars poetica* is lehetne, amit mondogatni szoktál: *optimizmus, búfelejtés, rock' n' roll*. Ez a három szó szerepelt a koncert beharangozó szövegében is. A mai világban talán nagyobb szükség van erre, mint valaha. Neked mi mindent jelent a zene, a blues, a rock a búfelejtés mellett?

– Sokkal gazdagabb az életem azáltal, hogy zenélek. Könnyebbé is teszi az életet. De ha nem lennék zenész, akkor is rengeteg zenét hallgatnék. Nem mondom, hogy megoldja a dolgokat, de könnyebbé, szebbé teszi az ember életét. Mert sokkal inkább rájön az ember arra, hogy mi fontos. A közös zenélés sok minden másban is fejleszti a gyermekeket, a szociális érzékenységet például. Valakivel együtt zenélni egymás szolgálatát is jelenti. Ami a búfelejtést illeti: van elég szomorkodó ember. Minek szomorkodni? Amikor amolyan alternatív csávó voltam, akkor is inkább Vágtázó Halottkémek koncertre jártam, meg Bizottságra, mint Európa Kiadóra. Szomorkodni egyedül is tudok. Szeretem, ha energiákkal töltenek el engem. És én is azt szeretem, ha feltöltök másokat energiával. Ezért vagyok rocker is.

– Talán ez az egyik titka a Pocsolyába léptem című dal sikerének. Aki meghallgatja ezt, felvidul, függetlenül, hogy ismeri, szereti-e a bluesmuzsikát.

– Persze, az is vidám nóta. Ebben a dalban egyébként minden benne van, amit mi szeretünk a bluesban, meg

úgy általában a zenében. Van egyfajta keserédes humora. Tehát nem fenékgig tejfel minden, az embert néha elhagyják, meg minden, de sebj, sírt volna akkor, amikor elhagyott, majd szerzünk egy másikat és jobbat, aki jobban megbecsül minket.

Tóth Hajnal

A rock- és bluesénekes Takáts Tamás 1977-ben kezdte hivatásos zenei pályafutását, zenélt többek között a Karthago, a Senator és az East együttesben, 1990-ben pedig megalapította a Takáts Tamás Dirty Blues Bandet (2008-tól Takáts Tamás Blues Band), amivel azóta is rendszeresen koncertezik. A hobbizenekarnak indult formáció hamar nagy népszerűségre tett szert, 1995-ben a The Rolling Stones őket választotta előzenekarnak. Tízéves fennállásukat nagyszabású koncerttel ünnepelték a Petőfi Csarnokban. Az együttes megalakulása óta folyamatosan turnézik, rendszeres fellépője a magyarországi zenei fesztiváloknak. A Takáts Tamás Blues Band a következő felállásban játszik: Takáts Tamás – ének, gitár, szájharmonika; Gál Gábor – gitár; Patyi Sándor – basszusgitár; Tóth Károly – dob.